POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

z dnia 11 września 2007 r. *

W sprawie T-35/06

Honig-Verband eV, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), reprezentowane przez adwokatów M. Hagenmeyera i T. Teufera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Erlbachera oraz B. Doherty'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1854/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. uzupełniającego załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 w sprawie wpisu nazwy do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych" [Miel de Provence (ch.o.g.)] (Dz.U. L 297, str. 3),

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i V. Ciucă, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1) określa, zgodnie z brzmieniem art. 1, zasady wspólnotowej ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, z której korzystać mogą określone produkty rolne i środki spożywcze.

2 Artykuł 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 definiuje oznaczenie geograficzne jako nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach nazwę

kraju, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, i posiadającego specyficzną jakość, cieszącego się uznaniem i posiadającego inne cechy przypisywane temu pochodzeniu geograficznemu oraz którego produkcja i/lub przetwarzanie, i/lub przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.

3 W celu rejestracji jako chronionej nazwy pochodzenia (ch.n.p.) lub chronionego oznaczenia geograficznego (ch.o.g.) opis produktu rolnego lub środka spożywczego musi spełniać warunki określone w rozporządzeniu nr 2081/92, a w szczególności musi odpowiadać specyfikacji określonej w art. 4 tego rozporządzenia. Rejestracja przyznaje takiej nazwie ochronę zdefiniowaną w art. 13 i 14 rozporządzenia nr 2081/92.

4 Artykuły 5–7 rozporządzenia nr 2081/92 ustanawiają procedurę rejestracji, która pozwala wszystkim grupom, zdefiniowanym jako stowarzyszenia producentów i/lub przetwórców tego samego produktu rolnego lub środka spożywczego lub, z zachowaniem pewnych warunków, wszystkim osobom fizycznym lub prawnym, złożyć wniosek o rejestrację jako ch.n.p. lub ch.o.g. produktów rolnych lub środków spożywczych produkowanych lub otrzymywanych na określonym obszarze geograficznym w państwie członkowskim, w którym znajduje się ten obszar geograficzny. Państwo członkowskie sprawdza zasadność wniosku i przekazuje go do Komisji wraz z opisem produktu, o którym mowa w art. 4 (art. 5 ust. 5 rozporządzenia nr 2081/92).

5 Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 w okresie sześciu miesięcy Komisja sprawdza, w drodze oficjalnego dochodzenia, czy wniosek o rejestrację uwzględnia wszelkie dane, o których mowa w art. 4. Jeśli Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa spełnia warunki objęcia jej ochroną, publikuje określone informacje dotyczące wnioskodawcy i danego produktu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*

(art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92). Jeśli nie przekazano Komisji oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z art. 7, nazwa zostanie wpisana do rejestru prowadzonego przez Komisję zatytułowanego „Rejestr [ch.n.p.] i [ch.o.g.]" (art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92). Nazwy wpisane do rejestru są następnie publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 2081/92).

6 Artykuł 7 rozporządzenia nr 2081/92, zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 535/97 z dnia 17 marca 1997 r. (Dz.U. L 83, str. 3) stanowi:

„1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, o którym mowa w art. 6 ust. 2, każde państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec rejestracji.

2. Właściwe władze państw członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą wykazać uzasadniony interes ekonomiczny, będą miały wgląd do wniosku. Dodatkowo i stosownie do istniejącej sytuacji w państwach członkowskich, państwa członkowskie mogą udostępnić wniosek innym stronom, których zainteresowanie jest uzasadnione.

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji, wysyłając odpowiednio uzasadnione oświadczenie do właściwych władz państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub w którym została utworzona. Właściwe władze podejmą konieczne środki w celu rozważenia tych uwag lub sprzeciwu w ustalonych terminach.

4. Oświadczenie sprzeciwu może być dopuszczone tylko wtedy, gdy:

— pokazuje, iż warunki, o których mowa w art. 2, nie są przestrzegane,

— wskazuje, że rejestracja proponowanej nazwy zagrażałaby całkowicie lub częściowo istnieniu takiej samej nazwy lub marki [znaku towarowego] bądź produktów, które zostały legalnie wprowadzone do obrotu przynajmniej pięć lat przed przewidzianą w art. 6 ust. 2 datą opublikowania,

— wskazuje cechy potwierdzające, że nazwa, o rejestrację której się ubiegano, jest nazwą rodzajową.

5. [W przypadku gdy sprzeciw jest dopuszczalny w rozumieniu ust. 4, Komisja zwraca] się do zainteresowanych państw członkowskich, aby doszły ze sobą do porozumienia zgodnie ze swoimi wewnętrznymi procedurami w ciągu trzech miesięcy. Jeśli:

a) porozumienie zostanie osiągnięte, to dane państwa członkowskie [przekażą Komisji wszystkie szczegóły], które umożliwiły porozumienie, a także [uwagi] wnioskodawcy oraz zgłaszającego sprzeciw. Gdy nie dochodzi do zmiany informacji otrzymanej zgodnie z art. 5, Komisja będzie postępować zgodnie z art. 6 ust. 4. Jeśli wprowadzono zmianę, to ponownie zainicjuje procedurę określoną w art. 7;

b) nie dojdzie do porozumienia, Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 15 z uwzględnieniem tradycyjnych rzetelnych praktyk i faktycz-

nego ryzyka popełnienia pomyłki. Jeśli Komisja zadecyduje o kontynuowaniu rejestracji, to dokona publikacji zgodnie z art. 6 ust. 4".

7 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2400/96 z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie wpisu niektórych nazw do „Rejestru [ch.n.p.] oraz [ch.o.g.]", przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 327, str. 11) z późniejszymi zmianami, wymienia w załączniku ch.n.p. i ch.o.g. wpisane do rejestru zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92.

8 Na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1854/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. uzupełniającego załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 (Dz.U. L 297, str. 3; zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") dokonano wpisu do rejestru ch.o.g. nazwy „miel de Provence".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

9 Skarżący jest stowarzyszeniem, którego członkowie produkują i sprzedają miód. Członkowie skarżącego od dziesięcioleci sprzedają różne mieszanki miodu pod nazwą „Honig aus der Provence" (miel de Provence).

10 W dniu 30 października 2003 r. na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92 Komisja opublikowała wniosek władz francuskich o rejestrację nazwy „miel de Provence" (Dz.U. C 261, str. 4). Wniosek ten zawierał zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 2081/92 opis produktu, z którego wyłączono między innymi słoneczniki.

11 W piśmie z dnia 29 marca 2004 r. skierowanym do Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (federalnego urzędu do spraw rolnictwa i żywności), właściwych władz niemieckich, skarżący sprzeciwił się wpisaniu nazwy „miel de Provence".

12 Opierając się na tym piśmie, w piśmie z dnia 22 kwietnia 2004 r. zaadresowanym do Komisji Republika Federalna Niemiec zgłosiła sprzeciw wobec rejestracji na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92.

13 W piśmie z dnia 11 stycznia 2005 r. Komisja poinformowała władze niemieckie, że sprzeciw jest dopuszczalny i zwróciła się do nich o podjęcie kontaktu z władzami francuskimi.

14 Właściwe władze francuskie, ministère de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité (ministerstwo rolnictwa, żywności, rybołówstwa i obszarów wiejskich), zajęły w piśmie z dnia 16 marca 2005 r. stanowisko wobec sprzeciwu władz niemieckich, podtrzymując wniosek o rejestrację.

15 W piśmie z dnia 2 maja 2005 r. skarżący przedstawił właściwemu ministerstwu niemieckiemu uwagi dotyczące wspomnianego pisma z dnia 16 marca 2005 r. To pismo z dnia 2 maja 2005 r. zostało przekazane przez władze niemieckie Komisji w dniu 24 maja 2005 r., aby pomóc jej w podjęciu decyzji.

16 W dniu 14 listopada 2005 r. Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie dokonujące wpisu nazwy „miel de Provence (ch.o.g.)" do załącznika do rozporządzenia nr 2400/96. W dniu 15 listopada 2005 r. zaskarżone rozporządzenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przebieg postępowania i żądania stron

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 stycznia 2006 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.

18 Odrębnym pismem procesowym, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 kwietnia 2006 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu.

19 W odpowiedzi na ten zarzut w dniu 16 czerwca 2006 r. skarżący przedstawił uwagi na piśmie.

20 Skarżący wnosi do Sądu o:

— odrzucenie zarzutu niedopuszczalności;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

21 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

22 Zgodnie z art. 114 regulaminu na wniosek strony Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 tego regulaminu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

23 Komisja utrzymuje, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na to, że zaskarżone rozporządzenie jest aktem o charakterze generalnym, że skarżący jako stowarzyszenie zawodowe nie znajduje się w sytuacji, która wyróżniałaby go spośród wszystkich innych osób, oraz że skarżący nie może powoływać się na brak skutecznej ochrony sądowej.

24 Komisja podnosi na wstępie, że rozporządzenia, na podstawie których Komisja chroni oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, którym w niniejszym przypadku jest rozporządzenie nr 2081/92, są aktami o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE, które obowiązują w obiektywnie określonych sytuacjach i wywierają skutki względem abstrakcyjnie określonych kategorii osób (postanowienia Sądu: z dnia 9 listopada 1999 r. w sprawie T-114/99 CSR Pampryl przeciwko Komisji, Rec. str. II-3331, zwane dalej „postanowieniem w sprawie CSR Pampryl", pkt 42 i 43; z dnia 30 stycznia 2001 r. w sprawie T-215/00 La Conqueste przeciwko Komisji, Rec. str. II-181, zwane dalej „postanowieniem w sprawie La Conqueste", pkt 33; z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-370/02 Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2097, pkt 55).

25 Komisja twierdzi także, że stowarzyszenie zawodowe utworzone w celu ochrony i reprezentowania interesów swoich członków może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności tylko w trzech sytuacjach. Z tych trzech sytuacji skarżący powołuje się jedynie na dwie, to znaczy tę, w której przepis prawa wyraźnie przyznaje stowarzyszeniu szereg uprawnień proceduralnych, i tę, w której stowarzyszenie reprezentuje interesy przedsiębiorstw, których samodzielne działanie byłoby dopuszczalne.

26 Po pierwsze, Komisja twierdzi, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przywołanym w pkt 24 powyżej rozporządzenie nr 2081/92 nie przyznaje gwarancji proceduralnych podmiotom indywidualnym i tym samym stowarzyszeniom zawodowym. Artykuł 7 rozporządzenia nr 2081/92 przewiduje jedynie sprzeciw państwa członkowskiego, wobec czego pisma skarżącego nie mogą, zdaniem Komisji, stanowić takiego sprzeciwu, nawet jeśli właściwe władze niemieckie się na nie powołują, a skarżący skierował je bezpośrednio do Komisji.

27 Po drugie, Komisja podnosi, że również członkowie skarżącego nie posiadają legitymacji czynnej. Ich sytuacja nie różni się od sytuacji innych producentów lub dystrybutorów miodu we Wspólnocie i w państwach trzecich, sprzedających produkty pod

sporną nazwą („miel de Provence"), którzy nie są uprawnieni do stosowania wspomnianej nazwy chronionej odtąd z tytułu rejestracji.

28 Komisja podnosi wreszcie, że niedopuszczalność skargi nie może być podważona przez argument skarżącego dotyczący wymogu skutecznej ochrony sądowej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału datującym się od wyroku z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, potwierdzonego wyrokiem z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia jest dopuszczalna tylko w przypadku wykazania indywidualnego interesu skarżącego.

29 Skarżący uważa, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie.

30 Po pierwsze, podnosi on, że jako inicjator i negocjator w ramach procedury składania sprzeciwu i procedury pojednawczej był on ściśle zaangażowany w proces rejestracji nazwy „miel de Provence" oraz że takie zaangażowanie pod względem proceduralnym w przyjęcie tego aktu wspólnotowego wskazuje na posiadanie przez niego indywidualnego interesu.

31 W tym zakresie skarżący podnosi, że jego ścisłe zaangażowanie w proces decyzyjny pod względem proceduralnym wynika w niniejszej sprawie z konkretnego przebiegu procedury składania sprzeciwu. Podkreśla on, że sprzeciw wobec rejestracji nazwy „miel de Provence" nie został złożony przez Republikę Federalną Niemiec, lecz przez niego samego oraz że ten sprzeciw został tylko formalnie przekazany Komisji przez federalne ministerstwo niemieckie. A zatem procedura pojednawcza została wszczęta wyłącznie dzięki jego działaniu i skarżący uważa, że to wystarcza, by przyznać mu legitymację czynną (wyroki Trybunału: z dnia 20 marca 1985 r. w sprawie 264/82

Timex przeciwko Komisji i Radzie, Rec. str. 849; z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie 169/84 Cofaz przeciwko Komisji, Rec. str. 391). Skarżący uważa, że był wyłącznym negocjatorem w zakresie złożonego sprzeciwu i podnosi w tym zakresie, że motyw piąty zaskarżonego rozporządzenia wyraźnie wskazuje, iż oświadczenie o sprzeciwie zostało przekazane przez władze niemieckie.

32 Po drugie, skarżący uważa, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy go indywidualnie ze względu na naruszenie gwarancji proceduralnych przyznanych mu przez art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/92. Przede wszystkim podkreśla on, że wspomniany przepis przyznaje mu odrębne prawo proceduralne do zgłoszenia sprzeciwu niezależnie od szczególnego prawa do zgłoszenia sprzeciwu przysługującego państwom członkowskim oraz że skorzystał on z tego prawa. Zdaniem skarżącego zasady proceduralne rozporządzenia nr 2081/92 przewidują w zakresie tego odrębnego prawa do sprzeciwu przysługującego osobom fizycznym lub prawnym jedynie wsparcie organizacyjne ze strony właściwych władz krajowych. Zauważa on również, że to specyficzne prawo do sprzeciwu zostało doprecyzowane i zaakcentowane w zmianach wprowadzonych rozporządzeniem Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, str. 12), które zastąpiło rozporządzenie nr 2081/92.

33 Skarżący dodaje, że w motywie ósmym zaskarżonego rozporządzenia Komisja wskazała, że oparła decyzję w sprawie rejestracji na tym, iż nie zostało w wystarczający sposób wykazane, że producenci niemieccy mogliby rzeczywiście zostać gospodarczo poszkodowani w wyniku tej rejestracji. Wynika z tego, że skarżącemu przysługują prawa proceduralne, które nie były w tej sprawie przestrzegane.

34 Skarżący podważa wreszcie dokonaną przez Komisję wykładnię orzecznictwa w zakresie art. 7 rozporządzenia nr 2081/92. Orzeczenia te nie przeczą argumentom skarżącego, ponieważ niniejsza sprawa różni się od tych, które leżały u podstaw postanowienia w sprawie La Conqueste i Alpenhain, a także postanowienia Sądu z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie T-381/02 Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort przeciwko Komisji, Zb. Orz. str. II-5337.

35 Po trzecie, skarżący twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie jego członków, których interesy reprezentuje, i wywodzi stąd legitymację czynną.

36 W tym zakresie skarżący podnosi, że sytuacja jego członków wyróżnia się ze względu na konsekwencje wynikające z rejestracji nazwy „miel de Provence", które dotyczą bezpośrednio ich sytuacji ekonomicznej. Z uwagi na ten fakt jego członkowie odróżniają się od reszty przedsiębiorstw, których potencjalnie to dotyczy, ponieważ sprzedawali oni swoje produkty w Niemczech pod nazwą „Honig aus der Provence" (miel de Provence) od ponad pięciu lat.

37 Po czwarte, skarżący uważa, że zaskarżone rozporządzenie ze względu na swoją treść jest równoważne wydanej względem niego decyzji. W rzeczywistości zaskarżone rozporządzenie stanowi zarazem decyzję, na mocy której został odrzucony jego sprzeciw i która, w konsekwencji, go wyróżnia.

38 Po piąte, skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy go bezpośrednio ze względu na zasadę skutecznej ochrony sądowej. Twierdzi on, że bez naruszenia zaskarżonego rozporządzenia nie ma możliwości uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne. Ponadto według skarżącego brak jest właściwej krajowej drogi odwoławczej.

Ocena Sądu

39 Na podstawie art. 230 akapit czwarty WE dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną uzależniona jest od warunku, by zaskarżone rozporządzenie było w rzeczywistości decyzją, która dotyczy takiej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Zgodnie z utrwalonym

orzecznictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy poszukiwać w charakterze generalnym danego aktu lub braku takiego charakteru (postanowienia Trybunału: z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28; z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawie C-87/95 P CNPAAP przeciwko Radzie, Rec. str. I-2003, pkt 33). Akt ma charakter generalny, jeśli obowiązuje w obiektywnie określonych sytuacjach i wywiera skutki prawne względem generalnie i abstrakcyjnie określonych kategorii osób (wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 55).

40 W niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie zapewnia nazwie „miel de Provence" ochronę oznaczenia geograficznego przewidzianą w rozporządzeniu nr 2081/92, przy czym oznaczenie geograficzne zostało zdefiniowane w jego art. 2 ust. 2 lit. b) jako nazwa regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach nazwa kraju, używana do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, i posiadającego specyficzną jakość, cieszącego się uznaniem i posiadającego inne cechy przypisywane temu pochodzeniu geograficznemu oraz którego produkcja i/lub przetwarzanie, i/lub przygotowanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.

41 Ochrona wynikająca z dokonania rejestracji polega w rzeczywistości na zastrzeżeniu stosowania nazwy „miel de Provence" na rzecz producentów, których produkty spełniają wymogi w zakresie obszaru geograficznego i jakości ustanowione w odniesieniu do produkcji miodu prowansalskiego w specyfikacji. Jak słusznie podkreśliła Komisja, zaskarżone rozporządzenie — dalekie od tego, by być zaadresowanym do konkretnych podmiotów, takich jak skarżący — przyznaje wszystkim przedsiębiorcom, których produkty spełniają przewidziane wymogi w zakresie obszaru geograficznego i jakości, prawo do ich sprzedaży pod wskazaną powyżej nazwą i odmawia tego prawa tym wszystkim, których produkty nie spełniają tych wymogów, które są identyczne dla wszystkich przedsiębiorców. Zaskarżone rozporządzenie ma zastosowanie zarówno do wszystkich producentów „miel de Provence", którzy są zgodnie z prawem upoważnieni do stosowania tej nazwy, jak i do tych wszystkich — obecnie lub w przyszłości (w zależności od przypadku, wraz z wygaśnięciem okresu przejściowego przewidzianego w art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 2081/92) — którzy

nie są upoważnieni do stosowania tej nazwy. Rozporządzenie to nie odnosi się wyłącznie do producentów z państw członkowskich, lecz wywiera skutki prawne również względem nieokreślonej liczby producentów z państw trzecich, którzy obecnie lub w przyszłości pragnęliby dokonywać przywozu „miel de Provence" do Wspólnoty.

42 Zaskarżone rozporządzenie stanowi więc akt o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Obowiązuje ono w obiektywnie określonych sytuacjach i wywiera skutki prawne względem abstrakcyjnie określonych kategorii osób (zob. podobnie postanowienia Sądu: z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-109/97 Molkerei Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, Rec. str. II-3533, pkt 51; z dnia 26 marca 1999 r. w sprawie T-114/96 Biscuiterie-confiserie LOR i Confiserie du Tech przeciwko Komisji, Rec. str. II-913, pkt 27–29; ww. postanowienie w sprawie CSR Pampryl, pkt 42 i 43).

43 Niemniej jednak nie jest wykluczone, by przepis, który ze względu na swój charakter i treść ma charakter normatywny, mógł dotyczyć indywidualnie osoby fizycznej lub prawnej. Ma to miejsce, w przypadku gdy dany akt wywiera wpływ na jej sytuację ze względu na właściwe jej szczególne cechy lub okoliczności faktyczne wyróżniające ją spośród innych osób w sposób podobny jak adresata decyzji (ww. wyrok Trybunału w sprawie Plaumann przeciwko Komisji, str. 223; wyrok z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, pkt 19 i 20; ww. wyroki w sprawach: Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36; Weber przeciwko Komisji, pkt 56).

44 W niniejszej sprawie skarżący podniósł pięć argumentów na poparcie tezy, że akt ten dotyczy go indywidualnie, jednak nie umożliwiają one wykazania ani szczególnych cech, ani szczególnych okoliczności faktycznych, które by go wyróżniały spośród innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

45 Odnosząc się do argumentu skarżącego wywiedzionego z praw proceduralnych, należy przede wszystkim przypomnieć, że w świetle zasad ogólnych prawa wspólnotowego, takich jak prawo do bycia wysłuchanym, ani proces przygotowywania aktów normatywnych, ani same akty normatywne, jako środki o charakterze generalnym, nie wymagają udziału zainteresowanych osób, gdyż przyjmuje się, że interesy tych osób reprezentowane są przez instancję polityczną powołaną do przyjęcia tych aktów (ww. postanowienia w sprawach: Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, pkt 60; CSR Pampryl, pkt 50; La Conqueste, pkt 42). W konsekwencji, wobec braku wyraźnie zagwarantowanych praw proceduralnych, zezwolenie wszystkim podmiotom indywidualnym z powodu brania udziału w przygotowaniu aktu o charakterze ustawodawczym na wniesienie następnie skargi przeciwko temu aktowi byłoby sprzeczne z brzmieniem art. 230 WE i z jego duchem (ww. postanowienia w sprawach: Großbraunshain i Bene Nahrungsmittel przeciwko Komisji, pkt 68; CSR Pampryl, pkt 50; La Conqueste, pkt 42).

46 Dopuszczalność niniejszej skargi musi więc zostać poddana ocenie wyłącznie pod kątem gwarancji proceduralnych, które specjalnie zostały przyznane podmiotom indywidualnym przez rozporządzenie nr 2081/92 (zob. podobnie postanowienie w sprawie CSR Pampryl, pkt 51).

47 Wbrew temu, co twierdzi skarżący, w ramach procedury składania sprzeciwu przewidzianej w tym rozporządzeniu gwarancje proceduralne przyznane podmiotom indywidualnym podlegają wyłącznie właściwości państw członkowskich i nie można z nich korzystać względem Komisji.

48 Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92 przyznaje prawo do złożenia przed Komisją sprzeciwu wobec rejestracji jedynie państwom członkowskim. O ile zgodnie z art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji, o tyle jest ona zobowiązana dokonać tego, wysyłając należycie uzasadnione oświadczenie do właściwych władz państwa członkowskiego, w którym osoba ta przebywa lub ma siedzibę. Przepis ten nie zobowiązuje państwa członkowskiego do przekazania tego oświadczenia o sprzeciwie Komisji, a jedynie do podjęcia niezbędnych działań w celu „rozważenia" tego sprzeciwu w przewidzianym terminie

(postanowienie w sprawie La Conqueste, pkt 45). Ponadto, o ile zgodnie z motywem trzynastym rozporządzenia nr 2081/92 „procedura rejestracji powinna umożliwić każdej osobie zainteresowanej indywidualnie i bezpośrednio w państwie członkowskim dochodzić swoich praw w drodze zawiadomienia Komisji o swym sprzeciwie", o tyle sprzeciw taki wnosi się „za pośrednictwem państwa członkowskiego". Artykuł 7 rozporządzenia nr 2081/92 w żadnym wypadku nie upoważnia Komisji do uwzględnienia sprzeciwu, który został jej zgłoszony przez osobę inną niż państwo członkowskie. Wreszcie, w przypadku gdy oświadczenie o sprzeciwie zostanie uznane za „dopuszczalne" w rozumieniu art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 2081/92, art. 7 ust. 5 tego rozporządzenia stanowi, że Komisja zwraca się do zainteresowanych państw członkowskich, aby doszły ze sobą do porozumienia, nie przewidując w żaden sposób udziału podmiotów indywidualnych (postanowienie w sprawie La Conqueste, pkt 45).

49 Skarżący nie może więc skutecznie podnosić argumentu, zgodnie z którym motyw piąty zaskarżonego rozporządzenia wyraźnie wskazuje, że władze niemieckie przekazały oświadczenie o sprzeciwie, co dowodzi, że Komisja traktowała skarżącego jako wyłącznego negocjatora. Jak to zostało podkreślone w poprzednim punkcie, Komisja nie jest upoważniona do uwzględnienia sprzeciwu złożonego przez podmiot indywidualny. Jedynie sprzeciwy państw członkowskich są dopuszczalne. Motyw piąty zaskarżonego rozporządzenia ogranicza się tym samym jedynie do opisania procedury składania sprzeciwu określonej w rozporządzeniu nr 2081/1992 i nie pozwala zatem na przyznanie skarżącemu uprawnień procesowych.

50 Odnosząc się do argumentu skarżącego, w myśl którego orzecznictwo przywołane przez Komisję dotyczy sytuacji odmiennej niż ta będąca przedmiotem niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że orzecznictwo to dokonuje wykładni art. 7 rozporządzenia nr 2081/92, na który powołuje się skarżący, a zatem argument skarżącego musi zostać odrzucony.

51 W odniesieniu do argumentu skarżącego dotyczącego rozporządzenia nr 510/2006, z późniejszymi zmianami, należy podkreślić, że rozporządzenie to nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie i w efekcie nie można na jego podstawie wyciągać wniosków zmierzających do rozstrzygnięcia niniejszego sporu. W każdym przypadku rozporządzenie nr 510/2006 może być również interpretowane jako wyłączające istnienie gwarancji tego rodzaju w systemie ustanowionym przez rozporządzenie nr 2081/92.

52 Należy dodać, że przepis art. 7 rozporządzenia nr 2081/92 w zakresie dotyczącym przysługującego podmiotom indywidualnym prawa do złożenia sprzeciwu znacznie różni się od przepisów, o charakterze bardzo szczególnym, istniejących w dziedzinach dumpingu i subwencji, które przyznają niektórym podmiotom gospodarczym szczególną rolę w ramach postępowania wspólnotowego prowadzącego do ustanowienia cła antydumpingowego lub antysubsydyjnego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 października 1983 r. w sprawie 191/82 Fediol przeciwko Komisji, Rec. str. 2913, pkt 16 i 25). W rezultacie pozbawione znaczenia dla tej sprawy pozostają odesłanie do wymienionego wyżej wyroku w sprawie Timex, w którym stwierdzono dopuszczalność skargi w dziedzinie antydumpingu wniesionej przez składającego skargę przede wszystkim z uwagi na prawa przyznane składającym skargę przez rozporządzenie podstawowe, aktywną rolę odgrywaną przez niego w trakcie wstępnego dochodzenia antydumpingowego, a także ze względu na fakt, że przyjęte cło antydumpingowe wynikało z indywidualnej sytuacji tego składającego skargę, oraz odesłanie do wyżej wymienionego wyroku w sprawie Cofaz dotyczącego gwarancji proceduralnych przyznanych składającym skargę przedsiębiorcom, które ich upoważniały do wystąpienia do Komisji o stwierdzenie naruszenia zasad wspólnotowych w dziedzinie pomocy państwa.

53 Z powyższego wynika, że rozporządzenie nr 2081/92 nie ustanawia na poziomie wspólnotowym szczególnych gwarancji proceduralnych dla podmiotów indywidualnych (postanowienie w sprawie CSR Pampryl, pkt 55) i tym samym skarżący nie może powoływać się na te gwarancje proceduralne.

54 Skarżący nie może również skutecznie przywoływać okoliczności, że zaskarżone rozporządzenie mogłoby mieć poważny wpływ gospodarczy na działalność jego członków. W istocie fakt, że akt o charakterze generalnym może mieć konkretne skutki, które są różne dla poszczególnych podmiotów prawnych, do których ma on zastosowanie, nie prowadzi do ich wyróżnienia spośród wszystkich innych zainteresowanych podmiotów, ponieważ — tak jak w tym przypadku — stosowanie tego aktu ma miejsce ze względu na sytuację określoną w sposób obiektywny (wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 ACAV i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-341, pkt 66; ww. postanowienie w sprawie La Conqueste, pkt 37).

55 Przeciwnie, zaskarżone rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw będących członkami skarżącego jedynie ze względu na ich cechę bycia podmiotem gospodarczym produkującym lub sprzedającym miód, który nie spełnia warunków stosowania

ch.o.g. „miel de Provence". Akt ten dotyczy ich zatem w taki sam sposób jak wszystkich innych przedsiębiorstw, których produkty nie spełniają już wymogów rozpatrywanych przepisów wspólnotowych, nie tylko zresztą pochodzących z Niemiec, lecz również z innych państw członkowskich Wspólnoty i z państw trzecich.

56 Fakt, że członkowie skarżącego od dawna sprzedają swoje produkty pod nazwą „Honig aus der Provence", nie przyznaje im szczególnego prawa, które by je indywidualizowało. Sytuacja skarżącego nie różni się z tego względu od sytuacji innych producentów także sprzedających swoje produkty jako „miel de Provence", którzy nie mogą w przyszłości stosować tej nazwy, objętej odtąd ochroną w wyniku jej zarejestrowania jako ch.o.g. (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 66; postanowienie Sądu z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie T-397/02 Arla Foods i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-5363, pkt 58).

57 Trybunał wyraźnie potwierdził, że fakt, iż skarżący w chwili przyjęcia rozporządzenia dokonującego rejestracji oznaczenia pochodzenia znajduje się w sytuacji, w której musi dostosować swoją strukturę produkcji, aby spełnić warunki przewidziane przez to rozporządzenie, nie jest wystarczający, aby uznać, że rozporządzenie to dotyczy go indywidualnie w sposób podobny jak adresata aktu (postanowienie Trybunału z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie C-151/01 P La Conqueste przeciwko Komisji, Rec. str. I-1179, pkt 35).

58 Rozwiązanie to nie może być kwestionowane przez argument skarżącego, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie dotyczy go indywidualnie, gdyż stanowi w rzeczywistości skierowaną do niego decyzję. Rozporządzenie jako akt o charakterze generalnym nie może w niniejszej sprawie zostać zrównane z decyzją.

59 Odnosząc się wreszcie do argumentu skarżącego opierającego się na potrzebie skutecznej ochrony sądowej, należy przede wszystkim zauważyć, że bezpośrednia

skarga do sądu wspólnotowego o stwierdzenie nieważności nie może zostać dopuszczona, nawet jeśli można by wykazać, po dokonaniu przez sąd konkretnej analizy krajowych zasad proceduralnych, że nie pozwalają one podmiotowi indywidualnemu na wniesienie skargi umożliwiającej mu podważenie ważności kwestionowanego aktu wspólnotowego (postanowienie Trybunału z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie C-258/02 P Bactria przeciwko Komisji, Rec. str. I-15105, pkt 58).

60 Ponadto Trybunał, odnosząc się do przesłanki interesu indywidualnego ustanowionej w art. 230 akapit czwarty WE, jasno ustalił, że o ile prawdą jest, że akapit ten musi być rozumiany w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej przy uwzględnieniu różnych okoliczności, które mogą indywidualizować skarżącego, o tyle taka wykładnia nie może prowadzić, bez przekroczenia kompetencji powierzonych przez traktat sądom wspólnotowym, do wykluczenia tej przesłanki, która została wyraźnie przewidziana w traktacie. Wynika stąd, że w razie niespełnienia tej przesłanki żadna osoba fizyczna lub prawna nie może w żadnym przypadku zostać dopuszczona do złożenia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (ww. wyrok Trybunału w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 37 i 44; wyrok z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. str. I-3425, pkt 36).

61 Jak wynika z całości powyższych rozważań, skarżący jako stowarzyszenie niemieckich producentów miodu nie może być traktowany jako podmiot, którego zaskarżone rozporządzenie dotyczy indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

62 Z powyższego wynika, że z uwagi na to, iż zaskarżone rozporządzenie jest aktem o charakterze generalnym, który nie dotyczy skarżącego ze względu na właściwe mu szczególne cechy bądź ze względu na wyróżniającą go spośród wszystkich innych podmiotów sytuację faktyczną, które mogłyby go indywidualizować, skarga jest niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

63 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę w niniejszym przypadku, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć go własnymi kosztami postępowania, a także kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Strona skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 11 września 2007 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — J.D. Cooke